

POT NAS JE VODILA OD ŽUŽEMBERKA PREKO MULJAVE DO VIŠNJE GORE

Na lep, a ne prevroč avgustovski dan, smo se članice in člani Kluba upokojenih delavcev MNZ Maribor, ob zgodnji jutranji uri zbrali ter se odpeljali na Dolenjsko po nove spomine.

*Pisal se je torek, 5. avgust 2025, odhod ob 06. uri in vrnitev ob 20. uri.
Na izletu nas je bilo skupaj 49.*

Pot nas je najprej vodila do Žužemberka. Kraj istoimenske občine leži v t. i. Suhi krajini. Oglledali smo si grad, ki je bil sprva pravokotne oblike, v času turških vpadov pa so ga dodatno utrdili s sedmimi obrambnimi stolpi, tako da je postal skoraj nepremagljiva trdnjava. Grad je bil v času svojega obstoja požgan in dokončno uničen med drugo svetovno vojno. Delno obnovljen je bil v prejšnjem stoletju. Ohranjeno je le zunanje obzidje s šestimi stolpi.

Po gradu smo se sprehodili v družbi lokalnega vodnika ter spoznali usodo gradu skozi zgodovino. Prevezli so nas čudoviti pogledi z gradu po bližnji in daljni okolici mesta Žužemberk, ki ga na pol preseka zelena dolenjska lepota reka Krka.

Naselje Muljava je bila naša naslednja ogledna točka. Na koncu te vasi stoji domačija Josipa Jurčiča, prvega slovenskega romanopisca (Deseti brat), novinarja in pisatelja. Ob vodenem ogledu smo doživeli čutno potovanje v preteklost pisatelja.

Spomini nanj so v rojstni Muljavi še živi. Muzej na prostem obiskujejo številni mladi in stari. Hiša je lepo vzdrževana, pred njo pa stoji pisateljev doprnski kip. Na pročelju hiše sta dve spominski plošči.

V zgodbe otroštva, življenja in dela prvega slovenskega romanopisca sta nas z zelo dinamičnim in zanimivim pripovedovanjem popeljala vodnika. Največje bogastvo muzeja na prostem je Jurčičeva rojstna hiša, ki je bila razglašena za kulturno dediščino. Hišo sestavljajo; veža s črno kuhinjo, kamra, štibelec in klet. V okviru muzeja je tudi hlev, kozolec, sušilnica za lan, vodnjak, čebelnjak in Krjavljeva koča.

Kosilo so nam na svojem letnem vrtu postregli v Gostilni pri Obrščaku, v gostišču z dolgotrajno tradicijo. Ko smo zapustili ta prijeten ambient smo se podali v Višnjo Goro.

Obiskali smo Hišo kranjske čebele. Znamenita stara šola v središču mesta je postala poučen labirint, ki ga je navdihnila kranjska sivka. Na sprehodu po razstavi smo s pomočjo vodnice spoznali čudežni svet čebele, od njenega življenja do najmanjše podrobnosti njenega telesa.

Posebno doživetje je bil ogled steklenih panjev, v katerih so naseljene žive kranjske čebele. Poučili smo se še o vrstah medu ter obiskali trgovino s spominki.

Sončna Dolenjska nas je ves dan gostila s čudovitimi razgledi. Ko se je cesta pot kolesi avtobusa že vila proti Štajerski, so naše misli še vedno bežale nazaj – k reki Krki, v Žužemberk, na Muljavo in v Višnjo Goro. Naš dan za enodnevni izlet je spet prehitro minil. Maribor nas je sprejel v objem domačnosti in znova nas je prevzel tisti znani občutek, da smo spet doma. A Dolenjske ostaja, kot spomin in kot povabilo, da se morda nekoč spet vrnemo.

Zapisal: Mirko Ploj

Foto: Branko Dogša